Bůh vidí víc než my

Hošťálková 8.11.2026 Písně: 581, 282, 682, SVÍTÁ 176 1. Samuelova 16,1-13

Představte si, že se vrátíme do minulosti. Do doby kdy se v Izraeli vybírali králové.

Izraelský národ už má za sebou dlouhý příběh. Bůh ho vysvobodil z otroctví v Egyptě. Provedl ho Rudým mořem. Potom s ním čtyřicet let chodil po poušti. A nakonec ho přivedl do země, kterou jim slíbil. Izraelci se tam usadili. Ale něco bylo jinak než u ostatních národů. Izrael neměl svého krále. Jejich králem měl být sám Hospodin. Když bylo potřeba Bůh jim posílal soudce, kteří vedli národ a pomáhali mu v těžkých chvílích. Jenže Izraelci chtěli také svého krále. Chtěli být jako ostatní. A tak požádali proroka Samuela, aby jim krále vybral. Bohu se to moc nelíbilo ale nakonec jejich přání vyslyšel. A prvním izraelským králem se stal Saul. Když se na Saula lidé podívali, museli být spokojení. Byl vysoký. Byl urostlý a silný. Bible říká, že od ramen nahoru převyšoval všechny ostatní. Když ho viděli, určitě si řekli: „To je ale pořádný chlap! S tím se nemusíme ničeho bát!“ Jenže časem se ukázalo, že Saul není takovým králem, jakého Bůh chtěl. Přestal poslouchat Hospodina. Nedodržoval jeho příkazy a začal si dělat věci po svém. A tak Bůh rozhodl, že Saul už nebude izraelským králem. Bůh si znovu zavolal proroka Samuela a poslal ho do Betléma. Tam žil muž jménem Jišaj. A právě mezi jeho syny si Bůh vybral nového krále. Jišaj postupně přiváděl své syny před Samuela. První byl Elíab. Byl to nejstarší syn. Vysoký, silný a dobře vypadající muž. Samuel se na něj podíval a řekl si: „Tak to bude určitě on! Ten vypadá jako král!“ Ale nebyl to on. A nebyl to ani druhý syn. Ani třetí. Samuel postupně viděl jednoho Jišajova syna za druhým. Ale Hospodin si nevybral žádného z nich. Samuel se nakonec zeptal: „To už jsou všichni tvoji synové?“ Jišaj mu odpověděl: „Ještě jeden zbývá. Ten nejmladší. Ale ten je venku a pase ovce.“ A tak pro něj poslali. David byl nejmladší ze všech bratrů. Nebyl to žádný mohutný válečník. Neměl svaly jako Saul ani zkušenosti svých bratrů. Byl to mladý pastýř, který se staral o ovce. Samuel se na něj podíval. A Hospodin mu řekl: „Nuže, pomaž ho! To je on.“ Samuel vzal nádobu s olejem a vylil ji Davidovi na hlavu. A tak se z obyčejného pastýře stal Bohem vyvolený budoucí král Izraele. Zatím o tom ale věděl jen málokdo. David se ještě neujal vlády. Měl před sebou totiž ještě úplně jiné úkoly.

V našem příběhu se vypráví o dvou králích. Jednoho Bůh povolal lidem podle jejich představ a druhého si už vybral podle svých Božích představ. Proč se ty představy naše a Boží tak liší? A proč Bůh vidí lidi jinak než my?

My máme oči a uši. A tak vidíme, jak člověk vypadá a jak se chová. Neumíme číst myšlenky a také nevíme, proč se tak chová. Naše lidské vnímání je tím omezené. Pokud někdo dokáže skrývat svůj hněv nebo opovržení, nepoznáme to. Někdo může působit usměvavě a sebejistě, ale přitom se trápí. Někdo jiný toho zase moc nenamluví, ale v srdci má hlubokou a pevnou víru. Před Bohem to ale neplatí. On se na nás podívá a hned ví jestli se zlobíme, co jsme udělali a jak se nám dnes daří. On ví co řekneš dřív než to řekneš. A také ví co uděláš dřív než to uděláš. Můžeš mít tajemství před lidmi ale před Bohem ne. V 1. Samuelově v 16. kapitole v 7. verši čteme: „***Nejde o to, jak se dívá člověk. Člověk se dívá očima, Hospodin však hledí srdcem.***“ Tím srdcem je myšleno to jak člověk přemýšlí, jak se rozhoduje nebo po čem touží. Ale také to jaký má vztah s Bohem. Toto všechno nám lidem bývá utajeno a tak se můžeme mýlit. Jsme

rychlí v tom jak si dokážeme udělat úsudek na základě toho co vidíme. Před dvěma týdny jsme byli na Hranické propasti. Viděl jsem tam otce jak přehnaně okřikuje děti že nemaní chodit až k zábradlí. Přišlo mi že je až moc hrubý a nenechá ty děti ani podívat se a užít si výlet. Říkal jsem si, proč sem s nimi vůbec šel, když jim pak nic nedovolí. O chvilku později mi došlo, že je to vychovatel z dětského domova. Měl tam s sebou asi 10 dětí, které ho moc neposlouchaly. V tu chvíli jsem se zastyděl. A z rodiče, který se svými dětmi nevěděl rady, byl najednou někdo, koho jsem obdivoval jak to zvládá. A pak mi došlo, že takhle nějak se na lidi dívá Bůh. Ne jen po povrchu ale do hloubky. A protože Bůh vidí jinak, také si jinak vybírá. Prorok Samuel byl Bohu blízko a měl s ním mnoho zkušeností. Ale když viděl urostlého Elíaba řekl si: „**Jistě tu stojí před Hospodinem jeho pomazaný**.“ Hospodin však Samuelovi řekl: „***Nehleď na jeho vzhled ani na jeho vysokou postavu, neboť já jsem ho zamítl. Nejde o to, jak se dívá člověk***“ (1. Samuelova 16,7). Hospodin si vybral Davida. Nejmladšího syna se kterým nikdo ani nepočítal. Nechali ho pást ovce. Až když všechny ostatní syny Bůh zamítl. Teprve potom nevěřícně Davida zavolali. Ne že by Bůh nehleděl na to jak vypadáme ale není to pro něho tak důležité jako pro nás. Bůh vidí i to co je skryto. A tak si máme dávat pozor co soudíme o ostatních. Když se i prorok Samuel nechal okouzlit vzhledem Jišajových synů, nám se to může stát také. I v církvi můžeme vyzdvihovat lidi, kteří působí zbožněji, jsou upovídanější nebo oblíbenější. A naopak můžeme přehlížet ty, kteří nejsou tolik vidět. Snažme se lidi nehodnotit jen podle toho jak vypadají nebo jak působí. Nemusíš být nejlepší ve třídě ani v práci, abys byl pro Boha důležitý. On se na tebe dívá úplně jinak. Bůh si vybral Davida za krále. Proroka Samuela si také vybral Bůh. Bible je plná příkladů jak Bůh vybral někoho komu pak dal úkol. Noe, Abrahám, Moježíš. I nás si dnes vybírá. Některé si vybral jako kazatele. Jiné jako kostelníky. Další jako ty kdo se budou modlit za ostatní. A některé aby uklízeli a nebo vařili. My možná vidíme co je důležitější a co ne tak moc. Ale pozor, Bůh se dívá jinak. Často, když píšu kázání a nejde mi to, přemýšlím jak bych raději pracoval na faře než pokračoval ve psaní. Vím ale že to není tak jednoduché. Každý má svůj úkol a ten má plnit jak nejlépe umí. Bůh nám nedává úkoly za odměnu. Někomu lepší a někomu horší. On si vybírá jak uzná za vhodné. Nevím jak se cítil David, když ho vybrali za krále. Ale vím jak jsem se cítil já, když mi poprvé Petr Maláč řekl o kurzu výpomocných kazatelů. Bylo to pro mě nepředstavitelné. Já a za kazatelnu? Na to jsem se fakt necítil. A teď jsem tu. Pořád mám pochybnosti ale už vím, že pokud si vás Bůh vybere nenechá vás v tom samotné. Nebude to lehké ale dá vám vše co potřebujete k jeho službě. Myslím, že si Bůh někdy záměrně vybírá lidi, kteří se pro daný úkol nehodí. Nejspíš právě proto, aby bylo jasné, že výsledek není jejich zásluhou. Ale že za úspěchem stojí Bůh, jeho vůle a jeho pomoc. Abychom se nechlubili tím, co jsme dokázali, ale byli vděční za to, co Bůh dokázal skrze nás.

Když byl David pomazán za krále pořád byl ten mladý chlapec, který se staral o ovce. David se v tu chvíli nestává zkušeným králem ani velkým vojevůdcem. Čeká ho ještě dlouhá cesta. Bude dělat chyby, bude prožívat strach, těžkosti i selhání. Přesto ho Bůh povolává už teď. Někdy čekáme, až budeme mít dost zkušeností, dost odvahy, času a nebo schopností. Říkáme si: Až budu lepší, až budu připravenější, až budu vědět, jak na to. Jenže možná právě teď je chvíle, kdy máme udělat krok víry a přijmout Boží povolání. Bůh nečeká na dokonalé lidi. Povolává nás takové, jací jsme. A dává nám, co potřebujeme, abychom mohli plnit úkol, který nám svěřil. David ale nebyl dokonalý. I on selhával. I on potřeboval Boží vedení, napomenutí a odpuštění. A tak nejde o to, abychom se snažili být dokonalými lidmi, kteří všechno zvládnou. Jde o to, abychom Bohu důvěřovali. Abychom byli ochotni přijmout jeho povolání a spolehnout se na jeho pomoc. Amen.